

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3058/2021
14.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Весне Станковић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Град Нови Сад, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, против тужене АА из ..., коју заступа Бранислав Херцег адвокат из ..., због стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 885/21 од 15.04.2021. године, на седници одржаној 14.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 885/21 од 15.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 885/21 од 15.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 384/20 од 11.03.2021. године којом је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 6.702.778,15 динара по основу стицања без основа, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате (став први изреке првостепене пресуде) и обавезан тужилац да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 102.567,00 динара (став други). Ставом другим изреке другостепене пресуде одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих разлога прописаних Законом о парничном поступку.

Одлучујући о изјављеној ревизији у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, у предмету П 125/14 Вишег суда у Новом Саду вођен је поступак по тужби тужене у овом поступку против тужиоца у овом поступку у коме је тужбени захтев био усвојен 15.11.2016. године и тужилац обавезан да исплати туженој износ од 19.669.600,00 динара на име фактичке експропријације непокретности. Та пресуда постала је правноснажна 02.02.2017. године, када је донета пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 4589/16 од 02.02.2017. године којом је жалба тужиоца одбијена. Дуговано је тужилац исплатио туженој 24.03.2017. године уз обрачунату камату и трошкове поступка у свеукупном износу од 21.538.495,45 динара. Неколико месеци након тога, 22.08.2017. године, Врховни касациони суд је по ревизији тужиоца укинуо поменуту пресуду апелационог суда од 02.02.2017. године и предмет вратио на поновно одлучивање. У истом поступку Виши суд у Новом Саду донео је нову пресуду 14.05.2018. године и обавезао тужиоца у овом поступку да исплати туженој износ од 18.889.230,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења и накнади јој трошкове парничног поступка у износу од 735.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Наведена пресуда је постала правноснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3169/18 од 14.05.2018. године, а ревизију овде тужиоца одбио је Врховни касациони суд.

Тужилац је у више наврата, након доношења другостепене пресуде од 14.05.2018. године, позивао тужену да му изврши повраћај више пренетих средстава, али она је у први мах уплатила само износ од 27.000,00 динара без назнаке сврхе за коју уплаћује, а затим је 03.01.2020. године на рачун тужиоца уплатила износ од 21.511.495,15 динара на основу првобитно донете пресуде Вишег суда у Новом Саду П 125/14 од 15.11.2016. године. По основу касније правноснажне пресуде од 14.05.2018. године донете у истом предмету са рачуна тужиоца принудно је исплаћен туженој износ од 23.206.591,15 динара (основни дуг, трошкови поступка, камата на основни дуг и трошкове поступка, део трошкова извршног поступка и провизија НБС).

Према становишту нижестепених судова, доношењем одлуке Врховног касационог суда од 22.08.2017. године отпао је правни основ за исплату новчаног износа од 21.538.495,15 динара, а тужена (тужиља у том поступку) се сматра несавесним држаоцем од момента њеног сазнања да је основ по којем држи исплаћени новац отпао, односно од достављања наведене одлуке Врховног касационог суда њеном пуномоћнику, те она тужиоцу од тог момента дугује законску затезну камату у смислу члана 210. и 214. Закона о облигационим односима – ЗОО. Међутим, судови су закључили да тужилац у овом поступку није доказао висину новчаног износа који је тужена у обавези да му исплати, нити је предложио извођење било ког доказа на основу кога би се могла утврдити висина истог. Он уз тужбу јесте доставио налаз и мишљење вештака економске струке о износу обрачунате законске затезне камате на износ од 21.538.495,15 динара за период од 24.03.2017. године (датум прве исплате износа од 21.538.495,15 динара туженој по првој правноснажној пресуди у поступку П 125/2014) до 03.01.2020. године (дан када је тужена уплатила на рачун тужиоца износ од 21.511,495,15 динара, односно вратила му остатак дуга, с обзиром да му је износ од још 27.000,00 динара већ пре тога уплатила). Међутим тужиоцу не припада тај износ, односно законска затезна камата за читав означени период, јер тужена није била несавесна целим трајањем тог периода, односно није била несавесна до дана када је

одлука Врховног касационог суда од 22.08.2017. године уручена њеном пуномоћнику, те стога тужиоцу припада обрачуната законска затезна камата на наведени износ само за период несавесности тужене. У таквој ситуацији тужилац је био дужан да докаже када је одлука Врховног касационог суда од 22.08.2017. године била уручена пуномоћнику тужиље, као и када се он и када обраћао туженој пре подношења тужбе са захтевом да му она исплати камату и да предложи, а то није учинио, извођење доказа допунским вештачењем за период несавесности тужене. Следом наведеног, нижестепени судови су применили правило о терету доказивања садржано у члану 231. став 2. ЗПП и одбили тужбени захтев тужиоца.

Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно поступили и своје одлуке донели правилном применом материјалног права.

Тужиочевом ревизијом понављају се наводи из тужбе и жалбе и неосновано указује на наводно противречне закључке суда. То што је закључено да тужена дугује тужиоцу одређени новчани износ на име законске затезне камате на износ од 21.538.495,00 динара које је држала без правног основа у периоду од када јој је достављена ревизијска одлука од 22.08.2017. до 03.01.2020. године када је тај новац вратила тужиоцу, није у супротности са закључком о томе да тужилац није доказао да тражени износ одговара износу припадајуће законске затезне камате, с обзиром да је он утужени износ обрачунао и за период од 24.03.2017. године у ком тужена није била несавесна и није доказао када је тужена постала несавесна, односно када је њеном пуномоћнику уручена поменута ревизијска пресуда. Због тога је јасно да тужилац није доказао износ свог потраживања и да су судови, правилном применом одредаба које се односе на терет доказивања, правилно одбили тужиочев захтев.

У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба ЗПП, због чега нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП.

Применом члана 414. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи за које је апелациони суд дао јасне и правилне разлоге које овај суд у свему прихвата, а у већем делу наводи ревизије тужиоца се односе на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање који нису посебно разматрани будући да не представљају дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП и истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен је сходном применом чл.165. став 1, у вези са чланом 153. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**